

Arrest

nr. 152 806 van 17 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Ghazni, gelegen in de gelijknamige Afghaanse provincie. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt de soennitische strekking van de islam aan.

Op 13 december 2011 vroeg u in België asiel aan. U verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omdat u er problemen ondervond met leden van de taliban die uw familie bedreigden omwille van jullie activiteiten in het bedrijf Logistic Solutions Group (LSG), een veiligheidsfirma die regelmatig samenwerkte met de internationale vertegenwoordiging in Afghanistan. U verklaarde dat uw broers aan het hoofd stonden van dit bedrijf en dat u voor hen soms kleine taken uitvoerde zoals water halen. In augustus 2010 moest het bedrijf haar activiteiten stopzetten na een aankondiging van de overheid. Kort nadien werden jullie bedreigd door de taliban en sloegen jullie op de vlucht. Op 9 april 2013 nam het

Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er onder meer geen geloof kon worden gehecht aan uw bewering dat uw broers aan het hoofd stonden van LSG. Bovendien oordeelde het CGVS dat u over een intern vluchtalternatief beschikte in de stad Kabul waar u de onveilige situatie in Ghazni kon ontlopen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 9 oktober 2013. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Op 28 april 2014 vroeg u voor de tweede maal asiel aan in België. U verklaart dat u tijdens uw eerste asielaanvraag enkele zaken niet correct hebt weergegeven. Zo geeft u toe dat uw broers niets te maken hebben met LSG, maar herhaalt u dat u als loopjongen af en toe klusjes uitvoerde voor dit bedrijf. Na de sluiting van LSG vernam u van Jaweed, een jongeman uit uw buurt die voor dat bedrijf werkte als chauffeur, dat leden van de taliban bedreigingen hadden geuit tegen LSG. Toen Jaweed een tijdje later spoorloos verdween, besloot uw familie dat u beter het land kon ontvluchten. Zelf bleef uw familie tot op heden in Ghazni wonen. Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u door de taliban vervolgd of gedwongen gerekruteerd te worden.

Daarnaast haalt u aan dat uw vader te weten is gekomen dat u in België in een kerk hebt verbleven. Bij jullie laatste contact, vermoedelijk ergens in april 2014, zou hij u verweten hebben dat u een christen bent geworden. Hij zou u gezegd hebben dat hij u niet langer als zijn zoon beschouwde en dat u naar de hel zou gaan. U vreest tevens vervolging door de lokale bevolking die er eveneens van overtuigd zou zijn dat u zich bekeerd hebt tot het christendom.

Voorts haalt u aan dat uw mentaliteit is veranderd door uw jarenlange verblijf in België. U stelt dat de religie van een partner niet belangrijk is, dat vrouwen dezelfde rechten zouden moeten hebben als mannen, dat maagdelijkheid niet belangrijk is en dat iedereen vrij zou moeten zijn om het leven te leiden dat hij wil. U vreest met deze ideeën in de problemen te komen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: e-mailcorrespondentie tussen uw advocaat en de voormalige bedrijfsleider van LSG om uw tewerkstelling bij dat bedrijf te bevestigen, een document van uw advocaat waarin hij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie, de situatie voor bekeerlingen, uw veranderde waarden en normen door uw verblijf in België en het gevaar voor rekrutering voor 'men and boys of fighting age' en een arrest van de RvV.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 10 april 2013 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban werd daarin ondermijnd. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 9 oktober 2013. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u dat uw vlucht uit Afghanistan werd veroorzaakt door uw betrokkenheid bij het bedrijf LSG, maar u geeft daarbij aan dat de realiteit verschilt van de versie die u tijdens uw eerste asielaanvraag uit de doeken hebt gedaan. Zo geeft u toe dat u hebt gelogen over de rol van uw broers in dit bedrijf. Waar u tijdens uw eerste asielaanvraag nog meedeelde dat zij aan het hoofd stonden van LSG, geeft u ditmaal toe dat dit niet het geval is en dat uw broers eigenlijk helemaal niets met LSG te maken hebben (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 2-3). In werkelijkheid zou u er, als enig lid van uw familie, slechts sporadisch als poetshulp hebben gewerkt (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 3). Verder zouden, in tegenstelling tot wat u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt meegedeeld, u of uw familie nooit rechtstreeks zijn bedreigd door de taliban. U zou destijds alleen vertrokken zijn uit Afghanistan en sinds uw vertrek is uw familie steeds in Ghazni blijven wonen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 3-4). Verder stelt u dat alle documenten die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt voorgelegd om uw band met LSG en uw problemen in Afghanistan aan te tonen, u zouden zijn bezorgd door de broer van Jaweed. De broer van Jaweed zou tevens uw naam hebben toegevoegd aan de dreigbrief van de taliban die u toen hebt voorgelegd (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 6-7). U stelt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag de zaken anders hebt voorgesteld omdat u van mening was dat uw asielaanvraag anders niet aanvaard zou worden. Maar sindsdien bent u tot inkeer gekomen en hebt u ingezien dat uw asielaanvraag enkel een kans maakt als u de waarheid vertelt (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 6-7).

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet alleen hebt gelogen over de rol van uw familie bij LSG, uw directe vluchtaanleiding en de door u voorgelegde

documenten, maar u zich tevens een jongere leeftijd had aangemeten dan in werkelijkheid het geval was. Waar u op het moment van uw asielaanvraag verklaarde dat u 17 jaar oud was, een bewering die u trachtte te ondersteunen met een Afgaans identiteitsdocument, bleek uit een medisch onderzoek, uitgevoerd op 19 december 2011 in het Militair Hospitaal Koningin Astrid, dat uw leeftijd op die datum op ouder dan 18 jaar kon worden geschat, waarbij 19,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting was (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/18215 toegevoegd aan uw administratief dossier).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij de behandelende asielinstanties meteen in vertrouwen neemt en alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt; zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt onomstotelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag heeft getracht de Belgische asielinstanties moedwillig en bewust te misleiden.

Dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag uw eerdere verklaringen aanpast, volstaat op zich dan ook geenszins om ditmaal wel geloof te hechten aan uw directe vluchtaanleiding. Vooreerst is het opvallend dat alle door u opgebiechte leugens betrekking hebben op de elementen die door het CGVS en de RvV werden aangehaald om de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen asielmotieven in uw eerste asielaanvraag onderuit te halen. Daarnaast blijft het opvallend dat u een erg beperkte kennis heeft over de eigenaars en de medewerkers van LSG. Zo kon u tijdens uw eerste asielaanvraag niet meedelen wat de volledige naam was van Emal, de bedrijfsleider van LSG (Gehoorverslag CGVS 08/01/2013, p. 5 en 15-16). Toen u hier opnieuw mee werd geconfronteerd, stelde u dat u bij uw eerste asielaanvraag reeds wist dat de naam van de bedrijfsleider Emal Shobaab was. Toen u erop werd gewezen dat u destijds enkel zijn voornaam kon opgeven, veranderde u het geweer van schouder en stelde u dat u destijds onder grote druk stond, dat u kort voordien uw huis had verlaten en dat u toen misschien een fout kon hebben gemaakt (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 8-9). Van iemand die beweert dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten door problemen die gerelateerd zijn aan zijn werk, kan echter op zijn minst verwacht worden dat hij de (volledige) naam kan opgeven van zijn werkgever. Dat u hier niet toe in staat bleek, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Bovendien bleek u ook over de andere medewerkers van LSG slechts een bijzonder beperkte kennis te bezitten. Zo kon u niet meedelen hoeveel mensen er voor LSG werkten, en stelde u enkel dat er veel mensen waren die binnen en buiten liepen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 10). Een opmerkelijk gegeven aangezien u in het kader van uw eerste asielaanvraag nog meedeelde dat er ongeveer 20 personen werkten voor LSG (Gehoorverslag 08/01/2013, p. 5). Gevraagd naar andere medewerkers buiten Emal Shobaab en de chauffeur Jaweed, kon u enkel nog ene Khalid vermelden, die volgens u administratief werk deed op het kantoor (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 14). Van iemand die meer dan een jaar heeft gewerkt bij een bedrijf en daar minstens om de twee of drie dagen over de vloer kwam (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 5 en 11), kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer informatie zou kunnen geven over zijn collega's binnen dat bedrijf. Dat u daartoe niet in staat bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Daarnaast legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de omstandigheden waarin u begon te werken voor LSG. Zo stelt u dat u aanvankelijk wel naar school ging in Ghazni, maar dat de veiligheidssituatie sinds anderhalf jaar voor uw vertrek veel slechter was geworden. Zo vonden er vanaf dat moment veel explosies en ontvoeringen plaats waardoor uw vader u niet langer de toestemming gaf om naar school te gaan en hij u thuis zelf van onderricht voorzag (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 11). Gelet op deze gang van zaken is het dan ook hoogst bevreemdend dat uw vader u wel de toestemming gaf om in diezelfde periode aan de slag te gaan bij een bedrijf dat samenwerkte met de buitenlandse militaire aanwezigheid in Afghanistan en konvooien van buitenlanders begeleidde. Uw bewering dat het bedrijf over zijn eigen veiligheidsmedewerkers beschikte en zeker in staat was om eventuele aanvallen te weerstaan, is geenszins in staat de bovenstaande onaannemelijkheid te verhelderen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 13-14). Dat uw vader u enerzijds niet meer naar school liet gaan uit vrees voor de toegenomen onveiligheid in de stad, maar hij u wel de toestemming gaf om allerhande klusjes uit te voeren bij een bedrijf dat een geliefkoosd doelwit is voor opstandelingen, is dermate weinig aannemelijk dat het de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij LSG verder onderuithaalt.

Bovendien hebt u ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de reden waarom LSG is opgehouden met zijn activiteiten. Zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat LSG ophield te bestaan toen alle vergunningen van veiligheidsbedrijven zoals LSG werden ingetrokken door president Karzai (Gehoorverslag CGVS 08/01/2013, p. 14-15). Tijdens uw huidige asielaanvraag stelt u echter dat LSG

de deuren sloot door veiligheidsproblemen aangezien het bedrijf werd bedreigd (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 3). Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u er geen idee van had hoe de eigenaars of de medewerkers van LSG die bedreigingen hadden ontvangen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde tewerkstelling bij LSG. Het verslag van de elektronische correspondentie tussen uw advocaat en Emal Shobaab, de bedrijfsleider van LSG, waarin laatstgenoemde beweert dat u in Ghazni voor LSG hebt gewerkt, is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u voorgelegde e-mail heeft immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld te uwen behoeve in het kader van uw asielaanvraag waardoor dit document objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven en informele e-mails, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast haalt u aan dat u in Afghanistan vreest voor gedwongen rekrutering door opstandelingen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 19). In deze context verwijst uw advocaat in zijn schrijven naar de UNHCR Guidelines waarin wordt aangegeven dat "men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, as well as in IDP settlements in Afghanistan," het risico lopen op gedwongen rekrutering. Dit zou volgens deze Guidelines ook gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Daar u tijdens het gehoor uitdrukkelijk hebt aangegeven dat u nooit werd bedreigd door de taliban (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 4), dat u in Afghanistan nooit door iemand werd benaderd die u onder dwang wilde rekruteren en dat u zelfs niemand kent die ooit onder dwang werd gerekruteerd (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 20), maakt u de door u voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering dan ook geenszins aannemelijk.

Verder verklaart u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan ervoor te vrezen als een ongelovige te worden aanzien omdat u in België in een kerk onderdak hebt gekregen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15-16). Volgens uw verklaringen werden beelden van dit verblijf uitgezonden op de Afghaanse televisie en vreest u daardoor problemen te zullen krijgen met uw familie en met lokale inwoners (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15-16). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

In deze context refereert uw advocaat in een begeleidend schrijven naar de Masterproef van Saadet Gülhan, 'Islamitisch strafrecht' genaamd en daterend van 2009, en naar de publicatie 'Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden' door Otto, Dekker en van Soest-Zuurdeeg en daterend van 2006. Uw advocaat verwijst hierbij naar passages waarin wordt gesteld dat er in Afghanistan zowel gebruik wordt gemaakt van het Islamitisch recht als het gewoonterecht. Uw advocaat stelt dat een vermeende bekering mogelijks volgens het gewoonterecht zal worden beoordeeld en dat het juridisch onzeker is in welke mate de sharia van kracht is, terwijl volgens de informatie waar het CGVS zich op baseert de sharia van toepassing is op geloofsverzaking of apostasie (zie COI Focus Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering, dd. 22 april 2014). In het door uw advocaat voorgelegde arrest nr. 135.736 van 22 december 2014, stelt de RvV dat de redenering van uw advocaat

kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verhouding tussen het islamitisch recht en het gewoonterecht complex is. De RvV maakt hierbij evenwel de opmerking dat uw advocaat geenszins aantoonde welk gewoonterecht dan wel van toepassing zou zijn.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uw advocaat zich ook in het kader van uw asielaanvraag beperkt tot het citeren van passages uit hogervermelde publicaties die algemeen van aard zijn, geen uitsluitsel geven over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en zijn schrijven geen enkele inhoudelijke informatie bevat over de gewoonterechtelijke regels die in Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking. Bovendien dateert de informatie waarnaar in deze publicaties verwezen wordt van 2006 of vroeger, terwijl de informatie waarop het CGVS zich beroept van recentere datum is, meer bepaald van 2013-2014.

Voorts haalt u in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat uw mentaliteit is veranderd door uw verblijf van drie jaar in België en dat u daardoor in de problemen vreest te komen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd om uw gewijzigde mentaliteit te verduidelijken stelt u dat de religie van een partner niet belangrijk is, dat vrouwen dezelfde rechten zouden moeten hebben als mannen, dat maagdelijkheid niet belangrijk is en dat iedereen vrij zou moeten zijn om het leven te leiden dat hij wil (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 17-18). Het bestaan van bovenvermelde beperkingen en uw vrees dat u in de problemen zal komen indien u uw ideeën zou uiten in Afghanistan, volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Uw bewering dat u in de problemen zou komen door uw gewijzigde mentaliteit en omdat uw familie uw huidige (westerse) vriendin nooit zou willen aanvaarden, is een louter hypothetische bewering die u op geen enkele wijze staakt. Hoewel u aangeeft zich persoonlijk niet te kunnen vinden in bepaalde elementen van de Afghaanse cultuur blijkt hieruit nergens een profiel van politiek of sociaal activisme dat een eventuele nood aan internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om de door u beweerde problemen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit Ghazni. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat u doorheen de verschillende gehoren op het CGVS dermate tegenstrijdige en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over Ghazni, de stad waar u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan hebt gewoond, dat er onmogelijk nog geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit die regio. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op 10 juni 2014 dat u naar school ging in de Hakim Sahib Sanayi School en dat die school zich in de regio van de minaretten van Ghazni bevindt, op ongeveer een half uur wandelafstand (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 11). Toen u werd gevraagd om de weg van uw huis naar uw school te schetsen, verklaarde u als volgt: "Als je van ons huis vertrekt, bij de hoofdweg 150 meter was Ahmad Shah Massoud Square, als daar verder gaat is er het ziekenhuis, Velayat Hospital, als je daar rechtdoor gaat

is het graf van Sultan Mahmood Ghaznawi, na de Kabul-Kandahar Main Road is een militaire basis van het leger, 900 meter verder liggen de minaretten van Ghazni. Daarachter is onze school.”

Tijdens het gehoor van 20 januari 2015 legde u evenwel totaal andere verklaringen af. Toen u werd gevraagd waar de minaretten van Ghazni zich bevinden, verklaarde u dat u al had gehoord van die minaretten, maar dat u niet weet waar ze zich bevinden omdat u ze nooit hebt bezocht (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 4). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor nog had verklaard dat uw school in de buurt ligt van die minaretten, verklaarde u dat het mogelijk was dat u zoiets had vermeld, maar dat u hier intussen al lange tijd woont en dat u het misschien vergeten bent. U voegde er tevens aan toe dat u met stress en psychische problemen kampt omdat u hier al vier jaar in onzekerheid leeft sinds uw asielaanvraag (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 6). Uw verklaringen over uw geheugenproblemen gingen evenwel niet vergezeld van een medisch attest. Toen u vervolgens werd gevraagd waar het graf van Sultan Mahmood Ghaznawi zich ergens bevindt in Ghazni, verklaarde u dit niet te weten. U voegde daar nog aan toe dat u dat graf nooit hebt gezien (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 7). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor nog had vermeld dat dit graf zich op uw weg naar school bevond, ontkende u dit simpelweg. U voegde er nog aan toe dat u toen tevens bij het zien van een foto had gegokt dat dat het graf van Sultan Mahmood Ghaznawi was omdat uw vader daar veel over had verteld, maar dat u dat graf in werkelijkheid nooit hebt gezien (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 7).

Voorts werd u tijdens het laatste gehoor gevraagd om een schets te maken van de stad Ghazni en daarop de gebouwen en pleinen te situeren die u kent (zie bijlage Gehoorslag CGVS 20/01/2015). Na een analyse van uw schets werd echter opnieuw vastgesteld dat de door u opgegeven situering van verschillende gebouwen en pleinen onmogelijk in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens het gehoor van 10 juni 2014. Op uw schets situeert u het Ahmad Shah Masoud-plein en het Velayat-ziekenhuis immers aan de rechterzijde van uw school terwijl u de Hakim Sanayee School, waar u schoolliep, aan de linkerkant van uw woning plaatst. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens uw vorige gehoor nog had meegedeeld dat u langs het Ahmad Shah Massoud-plein en het Velayat-ziekenhuis passeerde om naar uw school te gaan, stelde u dat u zich niet meer herinnerde of u dat toen zo had meegedeeld en voegde u daaraan toe dat u al vier jaar bent betrokken uit Afghanistan.

Deze verklaring is echter geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen. Van iemand die zes jaar lang naar school beweert te zijn gegaan (Vragenlijst CGVS 24/02/2012, vraag 2.10), kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt over de weg die hij volgde om van zijn woning naar zijn school te gaan. Dat u intussen al vier jaar in België woont, kan geenszins aanvaard worden als verklaring voor de talrijke tegenstrijdigheid en inconsistenties die u hieromtrent hebt vermeld. Bovendien bleek ook uw overige kennis over uw stad bijzonder beperkt te zijn. Zo verklaarde u dat de oude stad van Ghazni heel ver verwijderd was van de nieuwe stad. U voegde daaraan toe dat u nog nooit in de oude stad was geweest en u daardoor evenmin kon meedelen in welke richting de oude stad zich bevond (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 4). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de oude stad zich in vogelvlucht op minder dan 2 kilometer afstand bevindt van Plan 3, de wijk waar u uw hele leven zou hebben gewoond. Bovendien blijkt uit overige informatie dat op een heuvel in de oude stad een citadel ligt die goed zichtbaar is vanuit het overige deel van de stad (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). In het licht van deze informatie is het dan ook geenszins aannemelijk dat u als inwoner van de stad Ghazni nooit een glimp van de oude stad zou hebben opgevangen (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 4).

Voorts is het erg opmerkelijk dat u als inwoner van de stad Ghazni nog nooit van een buurt hebt gehoord die Plan 4 heet (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 5). U verklaarde immers dat u steeds in de wijk Plan 3 hebt gewoond (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 10). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat Plan 4 zich net ten zuiden van Plan 3 bevindt. Dat u nog nooit van die wijk hebt gehoord zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit Ghazni verder op de helling. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u aanvankelijk geen enkele andere school in Ghazni kon opnoemen dan de Hakim Sahib Sanayi School. Pas toen u met dit opmerkelijke gegeven werd geconfronteerd, kon u zich nog een andere school voor de geest halen. U stelde dat er ook een bekende school was die de Sultan Mahmood Ghaznawi School heette, maar u had er geen flauw idee van waar die school zich ergens bevond (Gehoorslag CGVS 20/01/2015, p. 5). Daar u niet in staat blijkt om coherente verklaringen af te leggen over verschillende zaken die tot uw eigen leefwereld in Ghazni behoren, kan er dan ook niet langer geloof worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit die stad.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Ghazni gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan

uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Ghazni heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 januari 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Hierop repliceerde u enkel dat u voor uw komst naar Europa steeds in Ghazni had gewoond. U stelde dat u enkel een paar fouten had gemaakt en verwees daarbij andermaal naar uw psychologische situatie (Gehoorsverslag CGVS 20/01/2015, p. 8 en 9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de materiële motiveringsplicht minstens van de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsing van de materiële motivering *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en geoordeeld werd dat er voor verzoeker in de stad Kabul aan vluchtalternatief bestond. Bij

arrest nr. 111 528 van 9 oktober 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde het volgende: *“U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 10 april 2013 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban werd daarin ondermijnd. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 9 oktober 2013. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalt u dat uw vlucht uit Afghanistan werd veroorzaakt door uw betrokkenheid bij het bedrijf LSG, maar u geeft daarbij aan dat de realiteit verschilt van de versie die u tijdens uw eerste asielaanvraag uit de doeken hebt gedaan. Zo geeft u toe dat u hebt gelogen over de rol van uw broers in dit bedrijf. Waar u tijdens uw eerste asielaanvraag nog meedeelde dat zij aan het hoofd stonden van LSG, geeft u ditmaal toe dat dit niet het geval is en dat uw broers eigenlijk helemaal niets met LSG te maken hebben (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 2-3). In werkelijkheid zou u er, als enig lid van uw familie, slechts sporadisch als poetshulp hebben gewerkt (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 3). Verder zouden, in tegenstelling tot wat u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt meegedeeld, u of uw familie nooit rechtstreeks zijn bedreigd door de taliban. U zou destijds alleen vertrokken zijn uit Afghanistan en sinds uw vertrek is uw familie steeds in Ghazni blijven wonen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 3-4). Verder stelt u dat alle documenten die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt voorgelegd om uw band met LSG en uw problemen in Afghanistan aan te tonen, u zouden zijn bezorgd door de broer van Jaweed. De broer van Jaweed zou tevens uw naam hebben toegevoegd aan de dreigbrief van de taliban die u toen hebt voorgelegd (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 6-7). U stelt dat u tijdens uw eerste asielaanvraag de zaken anders hebt voorgesteld omdat u van mening was dat uw asielaanvraag anders niet aanvaard zou worden. Maar sindsdien bent u tot inkeer gekomen en hebt u ingezien dat uw asielaanvraag enkel een kans maakt als u de waarheid vertelt (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 6-7).

Hierbij dient evenwel te worden opgemerkt dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag niet alleen hebt gelogen over de rol van uw familie bij LSG, uw directe vluchtaanleiding en de door u voorgelegde documenten, maar u zich tevens een jongere leeftijd had aangemeten dan in werkelijkheid het geval was. Waar u op het moment van uw asielaanvraag verklaarde dat u 17 jaar oud was, een bewering die u trachtte te ondersteunen met een Afgaans identiteitsdocument, bleek uit een medisch onderzoek, uitgevoerd op 19 december 2011 in het Militair Hospitaal Koningin Astrid, dat uw leeftijd op die datum op ouder dan 18 jaar kon worden geschat, waarbij 19,7 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting was (zie schrijven Federale Overheidsdienst Justitie, ref. 6/MIN/2011/18215 toegevoegd aan uw administratief dossier).

Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij de behandelende asielinstanties meteen in vertrouwen neemt en alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt; zeker de elementen die de directe aanleiding vormen voor zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt onomstotelijk dat u bij uw eerste asielaanvraag heeft getracht de Belgische asielinstanties moedwillig en bewust te misleiden.

Dat u in het kader van uw huidige asielaanvraag uw eerdere verklaringen aanpast, volstaat op zich dan ook geenszins om ditmaal wel geloof te hechten aan uw directe vluchtaanleiding. Vooreerst is het opvallend dat alle door u opgebiechte leugens betrekking hebben op de elementen die door het CGVS en de RvV werden aangehaald om de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen asielmotieven in uw eerste asielaanvraag onderuit te halen. Daarnaast blijft het opvallend dat u een erg beperkte kennis

heeft over de eigenaars en de medewerkers van LSG. Zo kon u tijdens uw eerste asielaanvraag niet meedelen wat de volledige naam was van Emal, de bedrijfsleider van LSG (Gehoorverslag CGVS 08/01/2013, p. 5 en 15-16). Toen u hier opnieuw mee werd geconfronteerd, stelde u dat u bij uw eerste asielaanvraag reeds wist dat de naam van de bedrijfsleider Emal Shobaab was. Toen u erop werd gewezen dat u destijds enkel zijn voornaam kon opgeven, veranderde u het geweer van schouder en stelde u dat u destijds onder grote druk stond, dat u kort voordien uw huis had verlaten en dat u toen misschien een fout kon hebben gemaakt (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 8-9). Van iemand die beweert dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten door problemen die gerelateerd zijn aan zijn werk, kan echter op zijn minst verwacht worden dat hij de (volledige) naam kan opgeven van zijn werkgever. Dat u hier niet toe in staat bleek, doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Bovendien bleek u ook over de andere medewerkers van LSG slechts een bijzonder beperkte kennis te bezitten. Zo kon u niet meedelen hoeveel mensen er voor LSG werkten, en stelde u enkel dat er veel mensen waren die binnen en buiten liepen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 10). Een opmerkelijk gegeven aangezien u in het kader van uw eerste asielaanvraag nog meedeelde dat er ongeveer 20 personen werkten voor LSG (Gehoorverslag 08/01/2013, p. 5). Gevraagd naar andere medewerkers buiten Emal Shobaab en de chauffeur Jaweed, kon u enkel nog ene Khalid vermelden, die volgens u administratief werk deed op het kantoor (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 14). Van iemand die meer dan een jaar heeft gewerkt bij een bedrijf en daar minstens om de twee of drie dagen over de vloer kwam (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 5 en 11), kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer informatie zou kunnen geven over zijn collega's binnen dat bedrijf. Dat u daartoe niet in staat bent, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Daarnaast legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de omstandigheden waarin u begon te werken voor LSG. Zo stelt u dat u aanvankelijk wel naar school ging in Ghazni, maar dat de veiligheidssituatie sinds anderhalf jaar voor uw vertrek veel slechter was geworden. Zo vonden er vanaf dat moment veel explosies en ontvoeringen plaats waardoor uw vader u niet langer de toestemming gaf om naar school te gaan en hij u thuis zelf van onderricht voorzag (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 11). Gelet op deze gang van zaken is het dan ook hoogst bevreemdend dat uw vader u wel de toestemming gaf om in diezelfde periode aan de slag te gaan bij een bedrijf dat samenwerkte met de buitenlandse militaire aanwezigheid in Afghanistan en konvooien van buitenlanders begeleidde. Uw bewering dat het bedrijf over zijn eigen veiligheidsmedewerkers beschikte en zeker in staat was om eventuele aanvallen te weerstaan, is geenszins in staat de bovenstaande onaannemelijkheid te verhelderen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 13-14). Dat uw vader u enerzijds niet meer naar school liet gaan uit vrees voor de toegenomen onveiligheid in de stad, maar hij u wel de toestemming gaf om allerhande klusjes uit te voeren bij een bedrijf dat een geliefkoosd doelwit is voor opstandelingen, is dermate weinig aannemelijk dat het de geloofwaardigheid van uw voorgehouden tewerkstelling bij LSG verder onderuithaalt.

Bovendien hebt u ook tegenstrijdige verklaringen afgelegd over de reden waarom LSG is opgehouden met zijn activiteiten. Zo stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat LSG ophield te bestaan toen alle vergunningen van veiligheidsbedrijven zoals LSG werden ingetrokken door president Karzai (Gehoorverslag CGVS 08/01/2013, p. 14-15). Tijdens uw huidige asielaanvraag stelt u echter dat LSG de deuren sloot door veiligheidsproblemen aangezien het bedrijf werd bedreigd (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 3). Hierbij dient tevens te worden opgemerkt dat u er geen idee van had hoe de eigenaars of de medewerkers van LSG die bedreigingen hadden ontvangen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 4).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde tewerkstelling bij LSG. Het verslag van de elektronische correspondentie tussen uw advocaat en Emal Shobaab, de bedrijfsleider van LSG, waarin laatstgenoemde beweert dat u in Ghazni voor LSG hebt gewerkt, is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De door u voorgelegde e-mail heeft immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld te uwen behoeve in het kader van uw asielaanvraag waardoor dit document objectieve bewijswaarde ontbeert. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven en informele e-mails, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is

de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Daarnaast haalt u aan dat u in Afghanistan vreest voor gedwongen rekrutering door opstandelingen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 19). In deze context verwijst uw advocaat in zijn schrijven naar de UNHCR Guidelines waarin wordt aangegeven dat “men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, as well as in IDP settlements in Afghanistan,” het risico lopen op gedwongen rekrutering. Dit zou volgens deze Guidelines ook gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP.

Er dient evenwel opgemerkt te worden dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Daar u tijdens het gehoor uitdrukkelijk hebt aangegeven dat u nooit werd bedreigd door de taliban (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 4), dat u in Afghanistan nooit door iemand werd benaderd die u onder dwang wilde rekruteren en dat u zelfs niemand kent die ooit onder dwang werd gerekruteerd (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 20), maakt u de door u voorgehouden vrees voor gedwongen rekrutering dan ook geenszins aannemelijk.

Verder verklaart u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan ervoor te vrezen als een ongelovige te worden aanzien omdat u in België in een kerk onderdak hebt gekregen (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15-16). Volgens uw verklaringen werden beelden van dit verblijf uitgezonden op de Afghaanse televisie en vreest u daardoor problemen te zullen krijgen met uw familie en met lokale inwoners (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15-16). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 15), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

In deze context refereert uw advocaat in een begeleidend schrijven naar de Masterproef van Saadet Gülhan, ‘Islamitisch strafrecht’ genaamd en daterend van 2009, en naar de publicatie ‘Sharia en nationaal recht in twaalf moslimlanden’ door Otto, Dekker en van Soest-Zuurdeeg en daterend van 2006. Uw advocaat verwijst hierbij naar passages waarin wordt gesteld dat er in Afghanistan zowel gebruik wordt gemaakt van het Islamitisch recht als het gewoonterecht. Uw advocaat stelt dat een vermeende bekering mogelijks volgens het gewoonterecht zal worden beoordeeld en dat het juridisch onzeker is in welke mate de sharia van kracht is, terwijl volgens de informatie waar het CGVS zich op baseert de sharia van toepassing is op geloofsverzaking of apostasie (zie COI Focus Afghanistan, Kerkbezitters – Vermeende bekering, dd. 22 april 2014). In het door uw advocaat voorgelegde arrest nr. 135.736 van 22 december 2014, stelt de RvV dat de redenering van uw advocaat kan gevolgd worden waar hij stelt dat de verhouding tussen het islamitisch recht en het gewoonterecht complex is. De RvV maakt hierbij evenwel de opmerking dat uw advocaat geenszins aantoonde welk gewoonterecht dan wel van toepassing zou zijn.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat uw advocaat zich ook in het kader van uw asielaanvraag beperkt tot het citeren van passages uit hogervermelde publicaties die algemeen van aard zijn, geen uitsluitend geven over het toepasselijk recht in geval van geloofsverzaking en zijn schrijven geen enkele inhoudelijke informatie bevat over de gewoonterechtelijke regels die in Afghanistan eventueel van toepassing zouden zijn op geloofsverzaking. Bovendien dateert de informatie waarnaar in deze publicaties verwezen wordt van 2006 of vroeger, terwijl de informatie waarop het CGVS zich beroept van recentere datum is, meer bepaald van 2013-2014.

Voorts haalt u in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat uw mentaliteit is veranderd door uw verblijf van drie jaar in België en dat u daardoor in de problemen vreest te komen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Gevraagd om uw gewijzigde mentaliteit te verduidelijken stelt u dat de religie van een partner niet belangrijk is, dat vrouwen dezelfde rechten zouden moeten hebben als mannen, dat maagdelijkheid niet belangrijk is en dat iedereen vrij zou moeten zijn om het leven te leiden dat hij wil (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 17-18). Het bestaan van bovenvermelde beperkingen en uw vrees dat u in de problemen zal komen indien u uw ideeën zou uiten in Afghanistan, volstaan op zich echter niet om ten aanzien van u een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te weerhouden. Uw bewering dat u in de problemen zou komen door uw gewijzigde mentaliteit en omdat uw familie uw huidige (westerse) vriendin nooit zou willen aanvaarden, is een louter hypothetische bewering die u op geen enkele wijze staft. Hoewel u aangeeft zich persoonlijk niet te kunnen vinden in bepaalde elementen van de Afghaanse cultuur blijkt hieruit nergens een profiel van politiek of sociaal activisme dat een eventuele nood aan internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd om de door u beweerde problemen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan aannemelijk te maken.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit Ghazni. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat u doorheen de verschillende gehoren op het CGVS dermate tegenstrijdige en inconsistente verklaringen hebt afgelegd over Ghazni, de stad waar u vanaf uw geboorte tot aan uw vertrek uit Afghanistan hebt gewoond, dat er onmogelijk nog geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit die regio. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op 10 juni 2014 dat u naar school ging in de Hakim Sahib Sanayi School en dat die school zich in de regio van de minaretten van Ghazni bevindt, op ongeveer een half uur wandelafstand (Gehoorverslag CGVS 10/06/2014, p. 11). Toen u werd gevraagd om de weg van uw huis naar uw school te schetsen, verklaarde u als volgt: "Als je van ons huis vertrekt, bij de hoofdweg 150 meter was Ahmad Shah Massoud Square, als daar verder gaat is er het ziekenhuis, Velayat Hospital, als je daar rechtdoor gaat is het graf van Sultan Mahmood Ghaznawi, na de Kabul-Kandahar Main Road is een militaire basis van het leger, 900 meter verder liggen de minaretten van Ghazni. Daarachter is onze school."

Tijdens het gehoor van 20 januari 2015 legde u evenwel totaal andere verklaringen af. Toen u werd gevraagd waar de minaretten van Ghazni zich bevinden, verklaarde u dat u al had gehoord van die minaretten, maar dat u niet weet waar ze zich bevinden omdat u ze nooit hebt bezocht (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 4). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor nog had

verklaard dat uw school in de buurt ligt van die minaretten, verklaarde u dat het mogelijk was dat u zo iets had vermeld, maar dat u hier intussen al lange tijd woont en dat u het misschien vergeten bent. U voegde er tevens aan toe dat u met stress en psychische problemen kampt omdat u hier al vier jaar in onzekerheid leeft sinds uw asielaanvraag (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 6). Uw verklaringen over uw geheugenproblemen gingen evenwel niet vergezeld van een medisch attest. Toen u vervolgens werd gevraagd waar het graf van Sultan Mahmood Ghaznawi zich ergens bevindt in Ghazni, verklaarde u dit niet te weten. U voegde daar nog aan toe dat u dat graf nooit hebt gezien (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 7). Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens het vorige gehoor nog had vermeld dat dit graf zich op uw weg naar school bevond, ontkende u dit simpelweg. U voegde er nog aan toe dat u toen tevens bij het zien van een foto had gegokt dat dat het graf van Sultan Mahmood Ghaznawi was omdat uw vader daar veel over had verteld, maar dat u dat graf in werkelijkheid nooit hebt gezien (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 7).

Voorts werd u tijdens het laatste gehoor gevraagd om een schets te maken van de stad Ghazni en daarop de gebouwen en pleinen te situeren die u kent (zie bijlage Gehoorverslag CGVS 20/01/2015). Na een analyse van uw schets werd echter opnieuw vastgesteld dat de door u opgegeven situering van verschillende gebouwen en pleinen onmogelijk in overeenstemming kan worden gebracht met de verklaringen die u hebt afgelegd tijdens het gehoor van 10 juni 2014. Op uw schets situeert u het Ahmad Shah Masoud-plein en het Velayat-ziekenhuis immers aan de rechterzijde van uw school terwijl u de Hakim Sanayee School, waar u schoolliep, aan de linkerkant van uw woning plaatst. Toen u ermee werd geconfronteerd dat u tijdens uw vorige gehoor nog had meegedeeld dat u langs het Ahmad Shah Massoud-plein en het Velayat-ziekenhuis passeerde om naar uw school te gaan, stelde u dat u zich niet meer herinnerde of u dat toen zo had meegedeeld en voegde u daaraan toe dat u al vier jaar bent betrokken uit Afghanistan.

Deze verklaring is echter geenszins in staat de vastgestelde tegenstrijdigheden te verhelderen. Van iemand die zes jaar lang naar school beweert te zijn gegaan (Vragenlijst CGVS 24/02/2012, vraag 2.10), kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij coherente verklaringen aflegt over de weg die hij volgde om van zijn woning naar zijn school te gaan. Dat u intussen al vier jaar in België woont, kan geenszins aanvaard worden als verklaring voor de talrijke tegenstrijdigheid en inconsistenties die u hieromtrent hebt vermeld. Bovendien bleek ook uw overige kennis over uw stad bijzonder beperkt te zijn. Zo verklaarde u dat de oude stad van Ghazni heel ver verwijderd was van de nieuwe stad. U voegde daaraan toe dat u nog nooit in de oude stad was geweest en u daardoor evenmin kon meedelen in welke richting de oude stad zich bevond (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 4). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat de oude stad zich in vogelvlucht op minder dan 2 kilometer afstand bevindt van Plan 3, de wijk waar u uw hele leven zou hebben gewoond. Bovendien blijkt uit overige informatie dat op een heuvel in de oude stad een citadel ligt die goed zichtbaar is vanuit het overige deel van de stad (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). In het licht van deze informatie is het dan ook geenszins aannemelijk dat u als inwoner van de stad Ghazni nooit een glimp van de oude stad zou hebben opgevangen (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 4).

Voorts is het erg opmerkelijk dat u als inwoner van de stad Ghazni nog nooit van een buurt hebt gehoord die Plan 4 heet (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 5). U verklaarde immers dat u steeds in de wijk Plan 3 hebt gewoond (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 10). Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat Plan 4 zich net ten zuiden van Plan 3 bevindt. Dat u nog nooit van die wijk hebt gehoord zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit Ghazni verder op de helling. Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u aanvankelijk geen enkele andere school in Ghazni kon opnoemen dan de Hakim Sahib Sanayi School. Pas toen u met dit opmerkelijke gegeven werd geconfronteerd, kon u zich nog een andere school voor de geest halen. U stelde dat er ook een bekende school was die de Sultan Mahmood Ghaznawi School heette, maar u had er geen flauw idee van waar die school zich ergens bevond (Gehoorverslag CGVS 20/01/2015, p. 5). Daar u niet in staat blijkt om coherente verklaringen af te leggen over verschillende zaken die tot uw eigen leefwereld in Ghazni behoren, kan er dan ook niet langer geloof worden gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit die stad.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Ghazni gelegen in de provincie Ghazni. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Ghazni heeft verbleven, kan er evenmin geloof

worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 20 januari 2015 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. Hierop repliceerde u enkel dat u voor uw komst naar Europa steeds in Ghazni had gewoond. U stelde dat u enkel een paar fouten had gemaakt en verwees daarbij andermaal naar uw psychologische situatie (Gehoorsverslag CGVS 20/01/2015, p. 8 en 9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weersprek van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde

geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.”.

Waar verzoeker aangeeft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts verwijst naar twee kennisvragen waarop hij niet kon antwoorden en daarom besluit dat verzoeker niet afkomstig is uit de provincie Ghazni, gaat verzoeker volledig voorbij aan de concrete motivering dienaangaande. Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Gelet op verzoekers fundamenteel ontoereikende kennis omtrent dagelijkse aspecten van het leven in Ghazni, zoals afdoende uiteengezet in de desbetreffende motivering van de bestreden beslissing en die door de Raad wordt overgenomen, maakt verzoeker niet aannemelijk afkomstig te zijn uit Ghazni. Ongeacht het gegeven dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag wel geloof werd gehecht aan zijn afkomst, wordt deze terecht gelet op de doorheen de verschillende gehoren tegenstrijdige en inconsistente verklaringen ongeloofwaardig bevonden.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde afkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Waar verzoeker in het verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent zijn werk voor een bedrijf dat samenwerkte met de buitenlandse troepen en de Afghaanse regering, de verklaringen die hij dienaangaande heeft afgelegd herhaalt en uit algemene informatie citeert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn afkomst uit en verblijf in de stad Ghazni niet aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin zijn asielrelaas dat zich aldaar afspeelt. Een verwijzing naar een algemeen rapport volstaat overigens niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

De elektronische correspondentie tussen verzoekers raadsman en zijn vermeende werkgever, kan niet als een objectief bewijs van verzoekers tewerkstelling noch van zijn afkomst of verblijf worden beschouwd. De door verzoeker neergelegde e-mail van zijn vermeende werkgever heeft immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd louter ten behoeve van verzoekers asielaanvraag opgesteld. Het ontbeert dan ook enige objectieve bewijswaarde. Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers verklaringen omtrent zijn afkomst en verblijf ongeloofwaardig zijn, met als gevolg dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en de documenten die ter staving van dit relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij volledig verwesterd is van de Afghaanse samenleving en derhalve bij een eventuele terugkeer het risico loopt om onderworpen te worden aan vervolgingen en aan de onmenselijke en vernederende behandelingen, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Hetzelfde geldt voor het argument dat wanneer hij wordt teruggestuurd naar een land waar binnenkort een burgeroorlog kan uitbreken artikel 3 EVRM wordt geschonden. Dergelijke algemene beweringen volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op wat voorafgaat in gebreke.

Waar verzoeker erop wijst dat hij met psychologische problemen kampt en last heeft van concentratieproblemen en op zeer jonge leeftijd is vertrokken en onderweg volkomen getraumatiseerd is geweest teneinde zijn afwijkende verklaringen te verklaren, wijst de Raad erop dat voormelde elementen het thans voorgehouden asielrelaas geenszins kunnen aannemelijk maken.

Waar hij stelt getraumatiseerd te zijn door wat hij heeft meegemaakt, doet hij geen afbreuk aan de vaststellingen omtrent zijn afkomst. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een medisch attest daterend van 23 februari 2015 en ondertekend door dr. Anissa Jabarkil waarin het volgende wordt vermeld *“Deze patiënt heeft last van ernstige depressieve stoornissen waardoor hij last van concentratie problemen heeft. Momenteel neemt hij medicamenteuze behandeling.”*. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker concentratieproblemen heeft, kan uit het neerlegde attest niet worden afgeleid dat zijn verklaringen hierdoor gebrekkig zijn. Uit het attest blijkt immers niet dat verzoekers cognitief geheugen zodanig is aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar

voor te brengen. Verder dient te worden vastgesteld dat het neergelegde verslag enkel verzoekers klachten vaststelt, maar niet aantoon op welke specifieke medische onderzoeken deze diagnose gebaseerd is. Evenzeer moet worden opgemerkt dat dit attest is opgesteld op 23 februari 2015. Het biedt derhalve geen enkel inzicht in verzoekers situatie ten tijde van zijn eerste asielaanvraag. Het neergelegde attest is dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op de gedane vaststellingen van het leeftijdsonderzoek, moet worden benadrukt dat verzoeker bij zijn aankomst in België wel degelijk een leeftijd had bereikt waarbij hij in staat moest zijn om een onderscheid te maken tussen goed en kwaad. Overigens werd hem herhaaldelijk gewezen op het belang van de waarheid te vertellen.

Waar verzoeker de gehanteerde onderzoeksmethode bij het leeftijdsonderzoek bekritiseert dient erop gewezen dat tegen de beslissing van de Dienst Voogdij een beroep kon worden ingediend bij de Raad van State binnen de 60 dagen na de betekening van deze beslissing. Deze beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Verzoeker kan het resultaat van de medische testen niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat dan ook het vermoeden dat de uit de analyse blijken schatting verzoekers werkelijke leeftijd betreft. Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel en toont niet aan een succesvol beroep te hebben ingediend tegen de beslissing die intussen definitief is geworden in de rechtsorde.

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog omtrent het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" en de rechtspraak van de Raad van State van 2009 dienaangaande. Verzoeker wijst erop dat men vóór deze rechtspraak er was niet meer nuttig in beroep kon gaan tegen de bestreden beslissing wanneer men bijvoorbeeld slechts over één onderdeel had gelogen en dat volgens de Raad van State één element van fraude zich niet uitstrekte tot alle elementen van de asielaanvraag. Dergelijk betoog is *in casu* niet dienstig. Zoals blijkt uit wat voorafgaat en wat volgt, zal de Raad het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpen en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doen over de grond van het geschil.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij in Ghazni, waar de taliban zeer sterk staat door de samenwerking met de lokale bewoners, gerekruteerd zal worden door de taliban, stelt de Raad opnieuw vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Ghazni. De verwijzing naar de rapporten van Refworld, Ecoi en de UNHCR *Guidelines*, dat overigens ook handelt omtrent rekrutering in gebieden waar de AGE's effectieve controle uitoefenen, volstaan overigens niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker gaf bij zijn asielaanvraag aan dat hij de lokale mensen vreest omdat ze hem in een kerk gezien hebben door middel van een televisie uitzending. De Raad stelt vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk. Zo maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit Ghazni noch dat hij persoonlijk op de bewuste televisie uitzending duidelijk in beeld is gekomen. Het betoog omtrent de verhouding tussen gewoonterecht en islamitisch recht en de stelling dat in zijn geval de code pashtounwali zal worden toegepast omdat hij afkomstig is uit een provincie waar veel pashtounen wonen, is gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn afkomst uit Ghazni niet relevant.

De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is.

Waar verzoeker verwijst naar het gegeven dat zijn mentaliteit is veranderd, naar zijn verklaringen tijdens het gehoor van 10 juni 2014 en naar een algemeen rapport omtrent de situatie van terugkeerders, dient te worden opgemerkt dat dit slechts beweringen zijn, die verzoeker geenszins concreet aannemelijk maakt. Uit geen enkel van verzoekers verklaringen blijkt een politiek profiel of sociale activisme dat zijn nood aan internationale bescherming zou kunnen rechtvaardigen. Verzoeker toont geenszins aan dat hij met zijn huidige mentaliteit in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft

een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Waar verzoeker aangeeft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met verzoekers politieke overtuiging dient te worden opgemerkt dat verzoekers geenszins enige politieke overtuiging aannemelijk maakt.

2.6. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst en verblijf kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Door het feit dat verzoeker geen correct beeld biedt op zijn reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, hij de Belgische overheden verhindert zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De Raad benadrukt dat de aanvrager van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst, doch dat hij enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn regio van herkomst evenals over zijn recent verblijf. Verzoeker verhindert zodoende zowel de commissaris-generaal als de Raad om inzicht te krijgen in diverse wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF